

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS sklep Pdp 1040/2015

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2015:PDP.1040.2015

Evidenčna številka: VDS0015645

Datum odločbe: 05.11.2015

Senat: Valerija Nahtigal Čurman (preds.), Samo Puppis (poroč.), dr. Martina Šetinc Tekavc

Področje: DELOVNO PRAVO - JAVNI USLUŽBENCI - IZVRŠILNO PRAVO - ZAVAROVANJE
TERJATEV

Institut: začasna odredba - premestitev javnega uslužbenca na njegovo željo - začasna odredba

Zveza: ZIZ člen 272, 272/1, 272/2. ZJU člen 25, 25/2. ZDR-1 člen 6, 8. ZUNEO člen 22. Ustava Republike Slovenije 22.

Jedro

Premestitev javnega uslužbenca na njegovo željo je institut, katerega namen je tudi omogočanje usklajevanja službenih dolžnosti javnega uslužbenca z njegovimi družinskimi obveznostmi, kar pravilno navaja tožnica v pritožbi. Odločitev o tem, ali bo delodajalec takšni želji ugodil, pa je na delodajalcu. Ta odločitev je odvisna predvsem od tega, kako bi takšna premestitev vplivala na delovni proces pri delodajalcu (v smislu organizacije dela, učinkovitosti dela, ...). To pomeni, da delodajalec javnega uslužbenca ni dolžan na njegovo željo premestiti na drugo delovno mesto, če oceni, da takšna premestitev ne bi bila v interesu organa. Ta ocena in posledično odločitev o premestitvi pa je v pristojnosti predstojnika organa. Ker za terjatev tožnice s takšnim tožbenim zahtevkom ni materialnopravne podlage, tudi začasna odredba za zavarovanje takšne nedenarne terjatve ne more biti utemeljena.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani sklep sodišča prve stopnje.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom zavrnilo predlog tožnice za izdajočasne odredbe, na podlagi katere naj bi se toženi stranki v zavarovanje nedenarne terjatve tožnice naložilo, da za čas od 1. 11. 2015 do pravnomočne odločitve o njenem tožbenem zahtevku glede premestitve na delovno mesto, ki ustreza nazivu tožnice oziroma znanjem in usposobljenosti ter zahtevam zakonodaje glede obveznih počitkov in s tem povezano oddaljenostjo delovnega mesta od kraja bivanja, najpozneje v roku 8 dni od izdaje tečasne

odredbe tožnico razporedi oziroma napoti na delo na delovno mesto, ki ustreza nazivu tožnice oziroma znanjem in usposobljenosti in nadalje od kraja bivanja tožnice ni oddaljeno več kot 70 km oziroma več kot eno uro vožnje z javnim prevoznim sredstvom. Zavrnilo je tudi predlog tožnice, da se toženi stranki v primeru, če svoje zgoraj opisane obveznosti ne bo izvršila, izreče denarna kazen v višini 5.000,00 EUR, pri čemer naj bi sodišče na podlagi sklepa o izrečeni denarni kazni po uradni dolžnosti opravilo izvršbo in hkrati izdalo nov sklep, s katerim naj toženi stranki določi nov rok za izpolnitev obveznosti in izreče novo denarno kazen, višjo kot v prejšnjem sklepu, za primer, če tožena stranka niti v novem roku ne bo izpolnila svojih obveznosti. Tako naj bi sodišče ravnalo, dokler seštevek kazni ne doseže 500.000,00 EUR. Posledično je zavrnilo tudi tožničin predlog, da ugovor in pritožba zoper navedeno začasno odredbo ne zadržita izvršitve in da naj bi začasna odredba veljala še 30 dni po pravnomočnosti sodbe.

2. Zoper navedeni sklep se iz vseh pritožbenih razlogov pritožuje tožnica in predlaga pritožbenemu sodišču, da pritožbi ugodi, izpodbijani sklep razveljavi (pravilno spremeni) in izda sklep, s katerim naj ugodi predlogu tožnice za izdajo začasne odredbe oziroma podredno, da izpodbijani sklep razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v ponovno obravnavo. V pritožbi navaja, da je sodišče prve stopnje storilo bistveno kršitev določb postopka po 14. točki člena 339/2 ZPP zato, ker izrek nasprotuje razlogom, kar vse je posledica dejstva, da je sodišče prve stopnje pri odločanju o predlogu za izdajo začasne odredbe spregledalo, da so podani vsi pogoji za izdajo začasne odredbe. Ker sodišče prve stopnje ni upoštevalo 8. člena ZPP, je storilo tudi relativno bistveno kršitev določb postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP, posledično pa je zmotno oziroma nepopolno ugotovilo dejansko stanje. Tožnica je za verjetno izkazala obstoj svoje terjatve, ki jo uveljavlja v tem individualnem delovnem sporu. Ob izteku porodniškega dopusta je bila s tremi zaporednimi odločbami v obdobju od 1. 3. 2014 do 28. 2. 2015 začasno napotena na delo v PU A.. Te odločbe so bile izdane na podlagi 67. člena Zakona o organiziranosti in delu v policiji, kar pomeni, da razlog tem začasnim premestitvam niso bile zgolj spremenjene okoliščine na strani tožnice (zaradi katerih je prosila za premestitev), temveč tudi potreba po delu pri toženi stranki, ki ima svoje organizacijske enote po vsej Sloveniji. Dejstvo, da tožena stranka tožnici lahko omogoči delo na PU A., izhaja tudi iz dopisa PU A. z dne 16. 2. 2015. Kljub temu, da so možnosti za stalno premestitev tožnice na PU A. oziroma bližje kraju, kjer prebiva (s tem pa bi bilo tožnici omogočeno tudi usklajevanje njenih službenih in družinskih obveznosti) in da je iz listovne dokumentacije razvidno, da sta se neposredno nadrejena vodje strinjala s tožničino premestitvijo (s pojasnilom, da tožnica zaradi okoliščin na svoji strani, dela, za katerega ima sklenjeno pogodbo o zaposlitvi, ne bo mogla opravljati na zadovoljiv način), tožena stranka vztraja, da tožnica delo opravlja v B. na OKC. Pri tem vztraja kljub temu, da se okoliščine na tožničini strani od leta 2012 niso spremenile (tožnica je bila od 28. 9. 2013 do 28. 2. 2015 začasno napotena na delo na PU A.), na strani tožene stranke pa so se razmere izboljšale, saj je zaposlila preko 500 novih policistov. Poleg tega bi bilo delo tožnice na PU A. potrebno tudi v zvezi z "migrantskim valom", saj se je zaradi tega na PU A. povečala potreba po delu policistov. Vztrajanje tožene stranke, da se tožnica vsakodnevno vozi iz A. (v bližini katere prebiva) v B., je zato nerazumljivo. S tem, ko tožena stranka ni sprejela njenega predloga, da jo za stalno premesti na PU A. (tožnica živi v C.), jo je tudi diskriminirala, zato je njena terjatev verjetno izkazana. To izhaja tudi iz poročila zagovornika enakih možnosti, do katerega pa se sodišče prve stopnje niti ni izrecno opredelilo. Sodišče prve stopnje je pri presoji verjetnosti obstoja tožničine terjatve upoštevalo le 149. člen ZJU, spregledalo pa je 147. člen ZJU, ki govori o premestitvi javnega uslužbenca zaradi delovnih potreb, ki se izvede brez soglasja javnega uslužbenca in o premestitvi s soglasjem oziroma na željo javnega uslužbenca. Ta vrsta premestitve je posledica več zakonskih določb različnih zakonov, ki nalagajo delodajalcu, da mora javnim uslužbencem omogočiti usklajevanje službenih obveznosti z družinskim življenjem. Tožnica ima pravico do premestitve na drugo delovno mesto na lastno željo in v okviru pogojev, ki jih izpolnjuje ter možnosti, ki jih ima delodajalec. Policija kot organ v sestavi ministrstva zaposluje preko 8000 delavcev, premestitve znotraj tega sistema pa so povsem običajne. Na PU A. so prosta delovna mesta, zato tožnica ni

predlagala nečesa, kar za toženo stranko ne bi bilo mogoče. S tem, ko je bila zavrnjena tožničina prošnja za stalno premestitev na PU A., je bila tožnica posredno diskriminirana zaradi starševstva, hkrati pa še zaradi oddaljenosti prebivališča in starosti otroka v smislu intersekcijske diskriminacije. Odklonitev soglasja PU B. k premestitvi tožnice učinkuje tudi kot navodilo za diskriminacijo. Tožnica pa je verjetno izkazala tudi obstoj nadaljnjih pogojev za začasno odredbo po 272. členu ZIZ, saj ji bo nastala težko nadomestljiva škoda (daljša vožnja od kraja bivanja do kraja dela, ki bo trajala v obe smeri cca 400 km, oteženo izvrševanja starševskih in družinskih obveznosti, ...). Po drugi strani pa toženi stranki z izdajo predlagane začasne odredbe ne bo nastala nikakršna škoda, sploh ob dejstvu, da je tožnica od 1. 3. 2015 v bolniškem staležu. Predlagana premestitev tožnice pa bi pomenila tudi gospodarno ravnanje z javno finančnimi sredstvi, saj bi tožena stranka s tožničino premestitvijo prihranila pri potnih stroških. Tožnica je podala tudi dopolnitev pritožbe, v kateri dodatno zatrjuje, da ji je bila z izpodbijano odločitvijo sodišča prve stopnje kršena pravica do enakega varstva pravic po 22. členu Ustave RS, da je bil kršen 22. člen Zakona o uresničevanju načela enakega obravnavanja in šesti odstavek 6. člena Zakona o delovnih razmerjih. Pri tem se sklicuje tudi na poročilo zagovornika načela enakosti in ponovno navaja, da se sodišče prve stopnje do tega poročila v izpodbijanem sklepu ni opredelilo, prav tako pa se je zelo na kratko opredelilo do njenih zatrjevanj v zvezi z diskriminatornim ravnanjem tožene stranke, do zatrjevane presečne (intersekcijske) diskriminacije pa se sploh ni opredelilo. V dopolnitvi pritožbe dodatno utemeljuje, zakaj je potrebno ravnanje tožene stranke obravnavati kot diskriminacijo.

3. Pritožba ni utemeljena.

4. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani sklep v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj.) v zvezi s prvim odstavkom 366. člena ZPP tudi po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, navedene v drugem odstavku 350. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

5. Iz izpodbijanega sklepa izhaja, da je sodišče prve stopnje zavrnilo predlog tožnice za izdajo začasne odredbe, ker je ugotovilo, da zanjo niso izpolnjeni pogoji, ki jih določa 272. člen Zakona o izvršbi in zavarovanju (ZIZ; Ur. l. RS, št. 51/1998 in nadalj.), ki se na podlagi 43. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1; Ur. l. RS, št. 2/2004 in nadalj.) uporablja tudi pri izdajanju začasnih odredb v individualnih delovnih sporih. Ugotovilo je, da tožnica ni izkazala za verjetno, da njena terjatev obstoji, oziroma da ji bo zoper toženo stranko nastala. Zaključilo je, da ni podane že temeljne predpostavke za izdajo začasne odredbe, to je verjetne izkazanosti obstoja terjatve, ki jo določa prvi odstavek 272. člena ZIZ za zavarovanje nedenarne terjatve. Poleg tega je ugotovilo tudi, da tožnica ni verjetno izkazala nobene od predpostavk iz drugega odstavka 272. člena ZIZ (vsaj ena od teh mora biti podana za izdajo začasne odredbe, poleg tega, da je obstoj terjatve verjetno izkazan).

6. Neutemeljena je pritožbena navedba tožnice, da je sodišče prve stopnje storilo bistveno kršitev določb postopka po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP, ker naj bi izrek izpodbijanega sklepa nasprotoval njegovim razlogom. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da med izrekom in razlogi izpodbijanega sklepa ni nikakršnega nasprotja, kot to zmotno zatrjuje tožnica. Ker je sodišče prve stopnje ugotovilo, da za izdajo predlagane začasne odredbe niso izpolnjeni pogoji, ki jih določa 272. člen ZIZ, je predlog tožnice zavrnilo.

7. Neutemeljen je tudi pritožbeni očitek tožnice o relativni bistveni kršitvi določb postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP zato, ker naj sodišče prve stopnje ne bi pravilno upoštevalo določbe 8. člena ZPP. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje utemeljenost predloga za izdajo začasne odredbe presojalo glede na listine, ki jih je vložila v spis tožnica (v dosedanjem postopku tožena stranka še ni

sodelovala), pri čemer je ugotovilo, da iz tožničnih navedb v povezavi z listinskimi dokazi in materialnopravnimi predpisi ne izhaja verjeten obstoj terjatve tožnice do tožene stranke v zvezi s tožbenim zahtevkom, ki ga v tem individualnem delovnem sporu vtožuje, kot tudi nobeden od pogojev iz drugega odstavka 272. člena ZIZ.

8. Tožnica je v tožbenem zahtevku vtoževala ugotovitev kršitve prepovedi diskriminacije in pravice do premestitve na lastno željo v drug organ, ki izkazuje potrebe po tožničinem delu, zaradi česar naj bi se razveljavila sklep tožene stranke z dne 25. 5. 2015 in sklep Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja pri Vladi RS z dne 22. 7. 2015. V svojem tožbenem zahtevku je predlagala tudi, da se njenemu predlogu za stalno premestitev ugotovi in da se toženi stranki naloži, da tožnico na njen predlog in na podlagi potreb PU A. prerazporedi na nezasedeno delovno mesto v naziv "policist I" na to PU, pri čemer se premestitev izvede skladno z veljavno zakonodajo, s sklenitvijo ustreznega aneksa k veljavni pogodbi o zaposlitvi, vse v 8 dneh in pod izvršbo. Poleg tega je predlagala tudi, da ji tožena stranka povrne njene pravdne stroške v 8 dneh, v primeru zamude pa skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, pod izvršbo. Svoj tožbeni zahtevek je utemeljevala s tem, da ji je bila kršena pravica do premestitve in da je bila ta kršitev tudi posledica diskriminacije. Predmet tega individualnega delovnega spora torej ni presoja zakonitosti premestitve tožnice, temveč presoja o tem, ali je bila tožena stranka dolžna tožnico na njeno željo premestiti na delo v drugo PU (tožena stranka tej tožnični želji ni ugodila).

9. Po vložitvi tožbe je tožnica podala tudi predlog za izdajo začasne odredbe za zavarovanje nedelarne terjatve, na podlagi katere naj bi jo tožena stranka v času od 1. 11. 2015 do pravnomočne odločitve o njenem tožbenem zahtevku glede premestitve na delovno mesto, ki ustreza njenemu nazivu, znanju in usposobljenosti ter zahtevam zakonodaje (glede obveznosti počitka, oddaljenosti kraja dela od kraja bivanja) razporedila oziroma napotila na delovno mesto, ki ustreza tožničinemu nazivu, znanju in usposobljenostim in od kraja tožničinega bivanja ni oddaljeno več kot 70 km oziroma več kot eno uro vožnje z javnim prevoznim sredstvom. V kolikor tožena stranka predlagane obveznosti ne bi izpolnila, bi se ji izrekla denarna kazen v višini 5.000,00 EUR, ki bi se v primeru neizpolnitve obveznosti zviševala, dokler seštevek kazni ne bi dosegel 500.000,00 EUR. Predlagana začasna odredba naj bi veljala še 30 dni po pravnomočnosti sodbe, ugovor in pritožba zoper to začasno odredbo pa naj ne bi zadržala izvršbe. Tudi predlog za izdajo začasne odredbe je utemeljevala s kršitvijo pravice do premestitve in z diskriminatornim ravnanjem tožene stranke.

10. Iz podatkov spisa izhaja, da tožnica v tožbi izpodbija sklep tožene stranke z dne 25. 5. 2015 (A16) in z dne 22. 7. 2015 (A18), s katerima je bila zavrnjena njena zahteva za odpravo kršitve iz delovnega razmerja (zaposlilo za premestitev na delovno mesto na PU A. - A14). Tožnica je sicer na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 14. 6. 2005 in aneksa k tej pogodbi (A2) pri toženi stranki zaposlena za nedoločen čas na PU B., Operativno komunikacijski center. V zvezi z navedenima sklepoma je tožnica vložila zahtevo za sodno varstvo, kar je v skladu z drugim odstavkom 25. člena Zakona o javnih uslužbencih (ZJU; Ur. l. RS, št. 56/2002 in nadalj.). Tožnica pa poleg razveljavitve navedenih sklepov predlaga tudi, da sodišče toženi stranki naloži, da tožnico na njen predlog in na podlagi potreb PU A. (za stalno) premesti iz PU B. na PU A. na nezasedeno delovno mesto v naziv "policist I" (pri čemer naj bi se ta premestitev izvedla skladno z veljavno zakonodajo s sklenitvijo aneksa k pogodbi o zaposlitvi). Za zavarovanje tega dela tožničinega tožbenega zahtevka je bila predlagana tudi izdaja začasne odredbe. V zvezi s tem delom tožbenega zahtevka tožnice pa pritožbeno sodišče ugotavlja, da veljavna zakonodaja sodišču ne daje pristojnosti, da bi toženi stranki nalagalo, da tožnico na njen predlog (oziroma na njeno željo) razporedi na drugo delovno mesto v drugo PU. Premestitev javnega uslužbenca na njegovo željo je institut, katerega namen je tudi omogočanje usklajevanja službenih dolžnosti javnega uslužbenca z njegovimi družinskimi obveznostmi, kar pravilno naveda tožnica v pritožbi. Odločitev o tem, ali bo delodajalec takšni želji ugodil, pa je na delodajalcu. Ta odločitev je odvisna

predvsem od tega, kako bi takšna premestitev vplivala na delovni proces pri delodajalcu (v smislu organizacije dela, učinkovitosti dela, ...). To pomeni, da delodajalec javnega uslužbenca ni dolžan na njegovo željo premestiti na drugo delovno mesto, če oceni, da takšna premestitev ne bi bila v interesu organa. Ta ocena in posledično odločitev o premestitvi pa je v pristojnosti predstojnika organa. Ker za terjatve tožnice s takšnim tožbenim zahtevkom ni materialnopravne podlage, tudi začasna odredba za zavarovanje takšne nederarne terjatve ne more biti utemeljena. Ker že iz tega razloga tožnica svoje terjatve, v zvezi s katero predlaga izdajo začasnih odredb, ni izkazala za verjetno izkazano, je odločitev sodišča prve stopnje o zavrnitvi predloga za izdajo začasnih odredb pravilna.

11. Pritožbeno sodišče ob tem dodaja, da tudi s strani tožnice zatrjevano diskriminatorno ravnanje tožene stranke ne more predstavljati podlage za to, da bi sodišče naložilo toženi stranki, da tožnico premesti na drugo delovno mesto v drugo PU. V zvezi s tem je namreč potrebno opozoriti na 8. člen Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1; Ur. l. RS, št. 21/2013), iz katerega med drugim izhaja, da je v primeru kršitve prepovedi diskriminacije na delovnem mestu delodajalec delavcu odškodninsko odgovoren po splošnih pravilih civilnega prava. Tudi 22. člen Zakona o uresničevanju načela enakega obravnavanja (ZUNEO; Ur. l. RS, št. 50/2004), na katerega se sklicuje tožnica v pritožbi, v prvem odstavku določa kot sankcijo za primere kršitve prepovedi diskriminacije iz 3. člena tega zakona odškodnino po splošnih pravilih civilnega prava. Z ozirom na to sodišče prve stopnje s svojo odločitvijo ni kršilo niti določbe 6. člena ZDR-1, ki govori o prepovedi diskriminacije, niti določbe 22. člena ZUNEO. Z izpodbijanim sklepom pa tudi ni bila kršena določba 22. člena Ustave Republike Slovenije (Ur. l. RS/I, št. 33/1991 in nadalj.), saj iz njega ne izhaja, da tožnici ne bi bilo zagotovljeno enako varstvo pravic v postopku pred sodiščem prve stopnje. Tudi glede na navedeno pritožbeno sodišče ugotavlja, da tožnica ni izkazala verjetnega obstoja svoje terjatve, v zvezi s katero je predlagala izdajo začasnih odredb.

12. Ker tudi po ugotovitvi pritožbenega sodišča, tožnica ni verjetno izkazala obstoja svoje terjatve, v zvezi s katero je predlagala izdajo začasnih odredb, pritožbeno sodišče na njene preostale obširne pritožbene navedbe ne odgovarja, saj za odločitev o utemeljenosti njene pritožbe niso odločilnega pomena (prvi odstavek 360. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 366. člena ZPP).

13. Ker niso bili podani niti s pritožbo uveljavljani razlogi in ne razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče tožničino pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijani sklep sodišča prve stopnje (2. točka 365. člena ZPP).

14. Pritožbeno sodišče o pritožbenih stroških tožnice ni odločalo, ker niso bili priglašeni.

Datum zadnje spremembe: 03.10.2016